

O Ğ L A K K L A S İ K L E R İ

AHMET RASİM

HAMAMCI

ÜLFET

ESKİ İSTANBUL'DA AŞK VE ARZU

Yayına hazırlayan: *Nuri Akbayar*



Ülfet'i unutmayalım. O turfanda heves meyvesi nasıl unutulur? O gece tamam iki defa örselendi, üzüldü, neşelendi. Pakize onu sıkıyor, üzüyordu. Bu âna kadar böyle sıkı kucaklamalara, böyle uzun buselere, böyle hevesli hücumlara alışmamıştı. O annesinin sırlarını tamamen anladı, gündüzün gördüğü o kavuşmayı, o hasret giderme tarzını hatırladı. Acaba hak verdi mi?.. Bazı duygu sahipleri, gündüz sefa çiçekleri gibi ilk ışıklara muhtaçtır. Ondan sonra sarılı, kırmızılı çiçekleriyle göz alır, kendini sevdirebilir, sevgiye hak kazanırlar. Ülfet de böyle idi. Gözünde yeniden yeniyeye açılan bu âlem, sırlarını, lezzetlerini henüz gösterdiği hâlde onu açmış, su arayan serseri kuşlar gibi havalanarak bir akarsu görmek emeline düşürmüştü. Kalbinde meçhul bir ilerleyişin dürtüsüyle büyüyen eğilimler bütün gece onu yabancı sevinçler içinde bıraktı. Dudaklarını üzen o iki dudak, göğsüne temas eden o sıcak, ateşli, beyaz, düzgün sine, saçlarını seve seve okşayan o küçük zarif eller, hevesi dolduran o güzel koku onda güç bırakmadı. O da güzel, o da tutkun... burası malum... Fakat tatlı bir bela mı?

Pakize, Ülfet'in yanına geldikçe kükremiş gibi sarılmak istiyordu. Gözleri aklı başından gitmişçesine

bir bakışla süzülüyor, yanakları ateş saçacakmış gibi kızararak ufak burnu titremeyele açılıp kapanıyor, dudakları, elleri de titrediği hâlde dayanılmaz bir kuvvetin şiddetli arzusuyla atılıyordu. Bir ara ağlar gibi de oldu.

Hatta Ülfet'e, "Sen olmasan ben gelmezdim! Beni de harap ettin kâfir!" diyerek tatlı bir azarla iltifat etti.

Ülfet önce bu sözleri anlayamadı, fakat Pakize'de de anlatacak hâl var mıydı? Acaba seviyor muydu? Bunu sormayın. Kadını bütün bütün söyletirsiniz.

Hakikat!.. Pakize acınacak hâlde idi. Altı, yedi aydan beri zevkinde, köşesinde hep Ülfet'i düşünüyordu. O göründükçe bayılacak gibi kendinden geçerek fırsat buldukça kaçamak bir buse ile şiddetini bastırıyor, görünmedikçe ağlayarak vakit geçiriyordu. Ülfet'in anası, eski iskerlet idi.<sup>1</sup> Ufak bir eğilimini görse sevdasını anlar; artık bütün bütün eline alır diye korkuyor, bunlara meydan vermemek için kendisini üzüyordu. Fakat ne olursa olsun Ülfet'i elde edecekti. İşte bu fırsat ona yeniden can verdi.

Genç kız, ertesi sabah uyandığı zaman henüz yorgunluğu geçmemişti. Ne derece düşünse, karamsar olmadığı için, bir fena netice bulamıyordu. Akşamın şarkı sesleri, topuk vuruşlar, rakslar tekrarlanıyor gibi kulağında akisler bırakmıştı. Sofaya çıkar çıkmaz Pakize'ye rastgeldi. Utandı, o tavrı kadını bütün bütün çıldırttı.

1 Kaşarlanmış.

Yanına yaklaşınca, “Sonra sana bir şey söyleyeceğim, unutma!” dedi.

Beraberce büyük odaya girdiler, anası da orada idi. Köşeye yaslanmış, hizmetçi ayaklarını ovuyordu. Biraz romatizmalıdır, arada sırada tutar, kımıldatmaz...

Pakize birdenbire dedi ki, “Sahi! Gitmeyecek misiniz?”

“Hayır! Ben biraz daha dururum. Dizimin ağrısı geçsin, geçerse büyükhanıma gideceğim. Siz de Cici ile Kâğıthaneye gidin.”

Evet. Ülfet’in evde adı Cici’dir. O, bu unvandan haz eder. Küçükken gördüğü çocukları cici diye çağırıldığından adı böyle kalmıştır.

Bahar!.. O gün hakikaten güzeldi. Güneş henüz yükselmeye başladığı hâlde hava gittikçe tazeliğini gösteriyordu. Ev halkı biraz yemek yedikten sonra Pakize, Ülfet’i süsledi. Ayna başında kâh öperek, kâh canını yakarak süsünü tamamladı.

Kız bir çeşit mağlubiyet hissediyordu.

Mağlubiyet mi?..

Hayır... Bu, mağlubiyet değildi. Sebebini henüz anlayamadığı, o ana kadar hissetmediği bir sevilmenin, hissiyat ve ihtirasa ait olduğunu farketmezsiniz, ruhunda uyandırdığı oyalayıcı bir şüphenin yabancı yabancı görünüp bir anda çekilmesi idi. Ülfet Bismark rengi, yakası kırmalı, ön etekleri bir su sırmalı feracesini de giyince bu kapalıcı güzelliği

daha gönül çekici bir tazeliikle parladı. Bu doyulmaz bir temaşa idi! Kâh gözleri, dudakları yaşmağından görünerek birer emel busesi gibi insanı imrendiriyor, kâh kapanarak gönüllere bir açılmayı bekleyiş ateşi bırakıyordu. Pakize de yaşmaklandı. Onda görünen letâfet daha olmuş, daha çok olgunluğa ermiş, daha çok hırsı tahrik eder durumdaydı. Hatta Pakize ile Ülfet içeriye girdikleri zaman kadın birbirinden güzel bu iki yüzden hoşlandı. Birine aşikâne, diğerine arzuyla bakarak ikisini de ayrı ayrı sevdiğini kalben tasdik eyledi.

Gülümseyerek, memnun, hoşlanmış bir hâlde, “Güle güle gidiniz! Sakın geç kalmayınız!..” diyordu.

İşte size üstü kapalı olarak izah etmek istediğim bu mağlubiyet, ömür boyu sürececek bir anlaşmanın başlangıcını gösteriyordu. Ülfet etek öperek çekildi. Pakize onun takipçisi gibi beraberce çıktı. İki de memnundular.

Pakize o uyumlu endamı, Ülfet o saf güzelliği ile arabada özel bir yer almışlardı. Pakize bir türlü arzusunun önleyemediği için arada sırada güzel gözleriyle yanındakini süzerek gururlanıyor, omuzunu sürmek, elini tutmak gibi belirtilerle hislerini akıttırcasına davranışlarda bulunuyordu.

Bir aralık Ülfet dedi ki, “Bana bir şey söyleyecektiniz?”

Pakize bir dakika kadar durduktan sonra, “Söyleyeyim mi?”